

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/671/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

405/2012. (XI. 28.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszosok¹ jogi képviselőjében ügyvéd 2011. október 18-án előterjesztett panaszát a 2012. november 28-án – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok jogi képviselője 2011. október 20-án panaszt terjesztett elő a rendőrségen, amelyben a panaszosokkal szemben 2011. október 17-én 19 órakor, illetve 22 órakor történt rendőri intézkedések és mulasztások miatt annak vizsgálatát kérte. Az ügyvédi irodában dolgozó, és a jogi képviselő helyettesítésére jogosult ügyvéd– a rendőrség tájékoztatása szerint – úgy nyilatkozott, hogy a Testület vizsgálatát kéri. Az ORFK Ellenőrzési Szolgálat 2011. november 8-án a panaszt és annak mellékleteit továbbította a Testület részére.

I.

1) A panaszolt rendőri intézkedés előzményei az alábbiak. *A.A* panaszos és *H.A.* 2009 őszén ismerkedtek meg, 2010 áprilisában költöztek a panaszos lakásába, ahol a férfi édesanyja, *A.M.* is lakott. Az élettársi kapcsolatukból 2011. április 22-én született meg *A.A.* nevű gyermekük.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A gyermek születése után a szülők kapcsolata megromlott (ezt mindketten másként adják elő az utóbb a bírósághoz címzett beadványaikban).

A gyermek édesanyja a gyermekelhelyezés és az ideiglenes intézkedés elrendelése iránt keresetet nyújtott be a panaszos férfivel, mint alperessel szemben a Budapesti Kerületi Bírósághoz, amit a bíróság 2011. október 10-én érkeztetett.

A kereseti kérelem szerint *H.A.* 2011. szeptember 30-án a gyermekkel a szüleihez, a kerületi lakásukba költözött. A panaszos férfi 2011. október 2-án felkereste őket, és kérte, hogy költözzön vissza hozzá. *H.A.* nemleges választ adott, ezért a panaszos annyit kért, hogy a gyerekkel sétálhasson. A kérésnek az édesanya eleget tett, azonban a panaszos férfi nem vitte vissza később a gyermeket, hanem a kerületi lakásba távozott vele, ahol a panaszos férfi édesanyja is lakik. *H.A.* utánuk ment, azonban – állítása szerint – a panaszos férfi nem engedte be őt a lakásba, annak ellenére, hogy a gyermek még csak 5 hónapos és kizárólag anyatején él. Az ezt követő héten sem tudta az anya a gyermekével megfelelően tartani a kapcsolatot, ezért a Budapesti Rendőr-főkapitányság Kerületi Rendőrkapitányság, a gyermekjóléti szolgálat és a gyámhatóság segítségét kérte, hogy fiát visszakapja. Állítása szerint annyit sikerült elérnie, hogy a panaszos férfi naponta egyszer beengedi lakásukba, hogy megetethesse a gyermeket.

A Budapesti Kerületi Bíróság a gyermek anyja mint felperes által a panaszos férfi mint alperes ellen indított perében 2011. október 12-ei dátummal végzést hozott, amelyben arról rendelkezett, hogy ideiglenes intézkedéssel a felperesi édesanya nevelésébe és gondozásába helyezi a kiskorú gyermeket, a panaszost pedig arra kötelezte, hogy két napon belül adja ki a gyermeket felperesi édesanyjának. A bíróság rendelkezése szerint a végzés fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajtható, a teljesítési határidő pedig a végzés írásbeli közlését követő napon kezdődik.

A panaszos jogi képviselője útján a Budapesti Kerületi Bírósághoz fordult a vele mint alperessel szemben gyermekelhelyezés iránt indított eljárásban, és elsődlegesen illetékességi kifogást terjesztett elő – tekintettel arra, hogy állandó lakóhelye nem a keresetlevél szerinti Budapest, kerületben, hanem egy másik,..... kerületben van –, másodlagosan pedig fellebbezést terjesztett elő. A fellebbezésben a jogi képviselő lényegét tekintve cáfolta a keresetlevélben írtakat, illetve a bíróság végzésében megállapítottakat megalapozatlannak tartja (a gyermek nem kizárólag anyatejjel táplálkozik, az édesanya bármikor látogathatja, a panaszos apai kötelezettségeit teljesíti, az anya által lakott lakásban nem megfelelőek a körülmények a kisgyermek számára; továbbá a gyámhivatal és a családsegítő szolgálat igazgatója csak az egyik fél előadását ismerve tettek nyilatkozatot, a bíróság pedig elmulasztotta a panaszos mint alperes körülményeit megismerni, környezettanulmányt végezni, őt meghallgatni).

A panaszos jogi képviselője továbbá 2011. október 11-én kelt kereseti kérelmében – részletesen indokolva – kérte a Pesti Központi Kerületi Bíróságot, hogy a panaszos és *H.A.* közös kiskorú gyermekét a panaszos nevelésébe és gondozásába helyezze el, szabályozza az anya és a gyermek közötti kapcsolattartást, továbbá ideiglenes intézkedés iránti kérelmet is előterjesztett.

2) A panaszosok jogi képviselője a rendőri intézkedés miatti panaszbeadványában – jelen állásfoglalás I. részének 1) pontjában említett dokumentumok, valamint a panaszeljáráásban való képviseltre jogosító, 2011. október 18-án kelt meghatalmazás egyidejű csatolása mellett – előadta, hogy a panaszos 2011. október 17-én 19 órakor telefonon kereste meg irodáját, mert a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság rendőrei várakoztak a Budapest, T. u. ... szám alatti lakásuk ajtaja előtt azzal a szándékkal, hogy gyermekét elvigyék.

A jogi képviselő ezzel összefüggésben hivatkozott a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. Törvény (továbbiakban: Vht.) IX. fejezetére, amely „egyértelmű rendelkezéseket tartalmaz a meghatározott cselekmény végrehajtása tárgyában”, így a rendőri intézkedés végrehajtható határozat és a jogszabályban foglalt kógens rendelkezések tartalma miatt – álláspontja szerint – eleve indokolatlan, és jogszabályba ütköző volt. A gyermek kiadására, elhelyezésére, a kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtására ugyanis a gyámhatóságnak van kizárólagos hatásköre.

Tekintettel arra, hogy az intézkedő rendőrök csupán azt közölték, hogy a gyermeket el akarják vinni, a panaszos férfi nem nyitott ajtót sem 19 órakor, sem pedig 22 órakor, amikor a rendőrök már egy gyermekorvossal tértek vissza a panaszosok lakásához.

A panaszos férfi mindvégig kérte, hogy az eljáró rendőrök igazolják magukat, illetve mutassák be azt a határozatot, amelyet végrehajtani szándékoznak. Kérése válasz nélkül, a válasz elmaradása pedig indokolás nélkül maradt. Az intézkedő rendőrök csupán annyit közölték, hogy abban az esetben, ha a panaszos nem nyit ajtót, „rárúgják azt”.

A panaszos ezért 22 órakor újra telefonált az ügyvédi irodának. Akkor a jogi képviselő helyettesítésére jogosult ügyvéd, *dr. B.* kérte a panaszos férfit, hogy adja oda a telefont valamelyik rendőrnek, hogy beszélhessen velük. Az intézkedő rendőrök a kérést elutasították, sem az állítólagos gyermekorvos nevét, sem jelenlétének indokát nem voltak hajlandók megjelölni. Önmagukat azonosítani sem voltak hajlandók. Bekiabálás alapján – tekintettel arra, hogy *dr. B. A.* mindvégig vonalban volt, és hallotta a panaszos férfi és az eljáró rendőrök közötti beszélgetést – *V.L.* nevű rendőr közölte, hogy ha valamit szeretne, hívja a rendőrkapitányságot.

Ekkor *dr. B. A.* a telefonszámon felhívta a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságot, ahol az ügyeletes tiszttől (aki szintén nem azonosította magát) érdeklődött, hogy mi alapján vannak kint az eljáró rendőrök a panaszos lakásánál, milyen határozatot és hogyan akarnak végrehajtani.

Az ügyeletes tiszt – aki elmondása szerint „az akciót két órája többedmagával irányítja” – mindössze annyit közölt az ügyvédnövel, hogy az Rtv. alapján járnak el, nem a határozatot hajtják végre, hanem „más miatt is vannak kinn, ennél többet pedig nem fog elárulni”. Az ügyvédnö megkérdezte az ügyeletes tiszttől azt is, hogy az Rtv. mely rendelkezése alapján intézkednek, továbbá kérte a felvilágosítást arról, hogy a gyermekorvos ottlétét mi teszi indokolttá, de nem kapott felvilágosítást.

Az ügyvédnö ezt követően azzal a kéréssel fordult az ügyeletes tiszthez, hogy telefon vagy fax útján adjon felvilágosítást arról, hogy mi a rendőri intézkedés indoka, és milyen „akcióról” van szó. Elmondta azt is, hogy annak elmaradása esetén mind az eljárás, mind a

jogszabályi rendelkezések be nem tartása miatt a panaszosok panasszal fognak élni. Az ügyeletes tiszt közölte, hogy „nyugodtan terjesszék elő”, és „még mindig a rendőrségi törvény alapján járnak el”, majd egyszerűen lerakta a telefont.

A jogi képviselő tudomása szerint a helyszínen eljáró rendőrök végül 22 óra 15 perckor távoztak a panaszosok lakásától.

A jogi képviselő beadványában felhívta a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 11. §-ának (1) bekezdését, 15. §-ának (1) bekezdését, amelyek alapján a helyszínen eljáró rendőrök intézkedése, valamint az ügyeletes tiszt magatartása durván jogsértő volt. A helyszínen intézkedő rendőrök „a rendőri hivatáshoz méltatlan magatartást tanúsítva több órán keresztül megalázó és félelemkeltő helyzetben” tartották a panaszosokat. A jogi képviselő álláspontja szerint a rendőrök úgy jártak el, hogy tudták: „semmilyen határozat végrehajtásában nem működnek közre, a karhatalom igénybevételére alap és felhatalmazás nélkül került sor”.

A jogi képviselő továbbá utalt az Rtv. 20. §-ában írt követelményekre, amelyet mind a helyszínen megjelent rendőrök, mind pedig az ügyeletes tiszt elmulasztott. A helyszínen eljáró rendőrök azzal, hogy sem önként, sem arra vonatkozó felhívásra nem jelölték meg az intézkedés okát és célját, nem azonosították magukat, nem adtak tájékoztatást a panasz lehetőségéről, csak az ajtón át kiabáltak és a panaszosok lakásába erőszakkal akartak benyomulni. Az ügyeletes tiszt szintén nem azonosította magát, amikor a jogi képviselő helyettesítésére jogosult ügyvéddel telefonon beszélt.

3) A Testület levélben kérte a jogi képviselőt arra, hogy amennyiben a panaszosok készítettek hangfelvételt az intézkedésről, illetve van olyan szomszéd, vagy más személy aki a rendőri intézkedésnek tanúja volt, úgy a felvételt illetve a tanú elérhetőségét bocsássa a Testület rendelkezésére, a megkeresésre azonban válasz nem érkezett.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes BRFK Kerületi Rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A megkeresett rendőri szerv megküldte a panasz tárgyában készített parancsnoki kivizsgálásról szóló jelentést (továbbiakban: vizsgálati jelentés), az intézkedő r. főtörzsőrmester jelentését (továbbiakban: rendőri jelentés), az ügyeletes tiszt helyettesének jelentés-kiegészítését, a Testület által feltett kérdéseket tételesen megválaszoló alosztályvezetői jelentést (alosztályvezetői jelentés) valamint a rendőrségi hanganyag kikérésére vonatkozó megkeresést és az azzal kapcsolatos jegyzőkönyvet.

1) A megkeresett rendőrkapitányság egyik osztályának vezetője a vizsgálati jelentésben foglaltak szerint az ügyben meghallgatta G. M. r. százados főügyeleteset, M. L. r. főtörzsszázados ügyeletes-tiszt-helyetteset, valamint az intézkedő rendőröket, V.L. r. főtörzsőrmestert és T. J. r. törzsszázadost. A r. százados elmondta, hogy H. A. (továbbiakban:

bejelentő) telefonon bejelentést tett 2011. október 17-én 18 óra 31 perckor a rendőrkapitányságra, mely szerint gyermek-elhelyezési problémája van volt élettársával, a panaszos férfival. A Budapest Kerületi Bíróság végzésében a bejelentő ideiglenes felügyelete alá és gondozásába helyezte át a panaszos férfi és a bejelentő közös kiskorú gyermekét, és elrendelte ennek végrehajtását a 2011. október 12.-i naptól számított két napon belül, amely végzés fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajtható. A r. százados elmondta továbbá, hogy a fentiekén kívül a bejelentő tudomására hozta, hogy a gyermekét veszélyben érzi, mivel tudomása szerint nem megfelelően táplálják és ezért kért rendőri intézkedést. A r. százados a helyszínre küldte 2011. október 17.-én 18 óra 31 perckor a r. főtörzsőrmestert és a r. törzsszázalóst, ahol várta a bejelentő a rendőri intézkedést. A kiérkező rendőröknek a bejelentő elmondta, hogy 5 hónapos gyermekét a bíróság nála helyezte el ideiglenesen, melyről végzése is van, valamint véleménye szerint gyermeke veszélyben van, mert nem táplálják megfelelően. A történetek tisztázása végett az intézkedő rendőrök becsengettek a lakásba, ahol a panaszosok tartózkodtak. Az ajtót egy hölgy nyitotta ki, akiről a későbbiekben derült ki, hogy ő a panaszos férfi édesanyja. A rendőri jelentés szerint ekkor a r. főtörzsőrmester közölte vele nevét, rendfokozatát, beosztási helyét, mire a hölgy becsapta az ajtót és közölte, hogy innen nem viszik el a gyermeket. A r. főtörzsőrmester a bezárt ajtón keresztül közölte, hogy nem azért jöttek, hogy a gyermeket elvigyék, csak tisztázni akarják, hogy a gyermek veszélyben van-e, illetve a bíróság végzéséről van-e az érintetteknek tudomása, hogy a miatt a jogi felvilágosítást megadják a feleknek. A vizsgálati jelentés szerint a lakásban lévő hölgy elzárkózott mindenféle kommunikációtól, és többszöri kopogtatásra sem nyitott ajtót. A történeteket a r. főtörzsőrmester jelentette az ügyeletnek, ahonnan azt az utasítást kapta, hogy a bejelentőt szállítsa be a kapitányságra, ha feljelentést kíván tenni az ügyben, mely szerint a gyermekét jogerős bírósági végzés ellenére sem kapja meg. A bejelentő a rendőrkapitányságon írásban feljelentést tett a panaszos férfi ellen, mely szerint jogerős bírósági végzés ellenére sem kapja meg gyermekét, valamint a gyermeket nem megfelelően táplálják és ezért véleménye szerint veszélyben van. A feljelentést követően – mivel az arról szólt, hogy a kiskorú gyermek nem megfelelő ellátás miatt veszélyben van — tisztázni kellett a feljelentő által elmondottakat, ezért az ügyeletes tiszt ismételten a helyszínre küldte a rendőrfőnököt, illetve az idő közben kiértesített Dr. Sz. B. ügyeletes gyermekorvost is. A gyermekorvost annak megállapítására vonták be a rendőrök, hogy a gyermek valóban veszélyben van-e. A vizsgálati jelentés szerint a rendőrök ekkor már nem mentek be az épületbe sem, a gyermekorvos nyert csak bebocsátást a lakásba, ahol a gyermeket megvizsgálta, és megállapította, hogy egészséges, fejlett és egészségkárosodása nincs. Ezt követően a rendőrfőnök a gyermekorvossal együtt elhagyták a helyszínt. A vizsgálati jelentés megállapítja, hogy a helyszínre érkező rendőröknek – mivel arról tájékoztatták őket, hogy a gyermek veszélyben van – intézkedési kötelezettsége keletkezett az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján, mely szerint „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni, vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, közrendet, vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt, vagy bűncselekményt észlel, illetve ilyet tudomására hoznak.” Mivel gyermek-elhelyezési ügyben a bejelentő az általa felmutatott végzés szerint követelte a gyermek átadását, ez is tisztázásra szorult, mely során meg kellett volna hallgatni a másik érintett felet, is így az Rtv. 32. §-a alapján a felvilágosítás kérése szükségessé vált. A törvény szerint a rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A gyermek-elhelyezési ügyben a másik fél meghallgatása is szükséges volt ahhoz, hogy a rendőr az Rtv. 13. § (2) bekezdése szerint – „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni” — dönteni tudjon, illetve a szükséges felvilágosítást meg tudja adni. A panaszosok a meghallgatástól elzárkóztak, nem voltak hajlandók kommunikálni az intézkedő rendőrökkel.

A vizsgálati jelentés megállapítása szerint az arányosság követelménye ellen sem vétettek az intézkedő rendőrök. Az Rtv.15. § (2) bekezdése szerint ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az intézkedés fő célja pedig az volt, hogy megállapítsák, hogy a gyermekkorú személy veszélyben van-e, illetve felvilágosítsák a gyermek-elhelyezési vitában érintett személyeket arról, hogy ügyükben hová fordulhatnak. Az intézkedő rendőrök nem vétettek az intézkedések és kényszerítő eszközök közös elvei és szabályai ellen sem. Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint, „A rendőrt intézkedése során a.) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye igazolja.” A rendőrök szabályos rendőri öltözetben, egyenruhában és elhelyezett azonosító jelvényben jelentek meg a lakásnál, melyet a panaszos is láthatott. Rendőri intézkedést nem tudtak foganatosítani, mert a panaszosok a lakásba bezárkóztak. Mindezek ellenére a r. főtörzsőrmester a bezárt ajtón keresztül közölte nevét, rendfokozatát és beosztási helyét, valamint az intézkedés célját, de mivel az érintettek vele nem kommunikáltak, nem tudta mindezt személyesen szemtől-szemben megtenni. A panaszban kifogásolásra került az is, hogy az ügyeletes nem adta meg a szükséges felvilágosítást. A vizsgálati jelentés szerint a r. főtörzsszászlós jelentésében leírta, hogy a neki *dr. B.A.-ként* bemutatkozó ügyvéddel beszélt, aki az ügyfele pontos nevét sem ismerte, csak annyit tudott róla, hogy ügyvédi irodájuk védi. Elmondta az ügyvédként bemutatkozó személynek, hogy telefonon nem ad részletes felvilágosítást, de hogyha valóban ügyvéd, és meghatalmazása lesz és azt megküldi, akkor minden további nélkül tájékoztatást fog kapni az intézkedésről és annak eredményéről. A bejelentés azon részét — mely szerint az intézkedő rendőr nem mutatkozott be — saját maga *dr. B.A.* cáfolta meg azzal, hogy telefonon hallotta, hogy a helyszínen *V. L.* r. főtörzsőrmester intézkedik.

A vizsgálati jelentés szerint a r. főtörzsszászlós tájékoztatta arról is a jogi képviselőt, hogy nem tartanak senkit sakkban, mivel a helyszínre rövid időre mentek ki a rendőrök és onnan rövid idő elteltével el is jöttek. Jóval később mentek csak ismét a helyszínre és akkor is az ügyeletes gyermekorvost kísérték azért, hogy tisztázzák, a gyermekkorú valóban veszélyben van-e.

A vizsgálati jelentés kiemelte, hogy a r. főtörzsszászlós a jelentése szerint arról is tájékoztatta az ügyvédnőt, hogy csak azért mentek a helyszínre a rendőrök, hogy megállapítsák a bejelentés valódiságát, azaz hogy veszélyeztetve van-e a gyermek, ezt követően távoznak a helyszínről, gyermek-elhelyezési perben pedig nem fognak állást foglalni és a gyermeket sem veszik el ügyfelétől. A vizsgálati jelentés ezután megállapítja, hogy a rendőri intézkedés jogszerű és szakszerű volt, továbbá bűncselekmény és szolgálati kötelességszegés gyanúja nem merült fel az intézkedő rendőrök, illetve az ügyelet tevékenységével kapcsolatban.

2) Megküldte a megkeresett rendőri szerv az intézkedő r. főtörzsőrmester által készített rendőri jelentést. E szerint a r. főtörzsőrmester megjelent a kapott címen, ahol a lakásba becsengetett, amire az ott lakó nő résnyire nyitott ajtót. A rendőr ekkor közölte a nevét, rendfokozatát és beosztási helyét, valamint azt hogy miért vannak a helyszínen. A rendőri jelentés szerint a lakásban egy nő volt, akivel zárt ajtón, illetve a WC ablakon keresztül tudott beszélni a r. főtörzsőrmester. Mivel a lakásba nem ment be, ezért a lakásban tartózkodó más személyekről nem tudott nyilatkozni, csak a lakásban lévő nő elmondása alapján tudta, hogy volt egy gyermek a lakásban, de erről sem tudott személyesen meggyőződni.

A r. főtörzsőrmester jelentésében határozottan állította, hogy a helyszínen tartózkodásuk során nem közölt a panaszos nővel olyat, hogy „rárúgjuk az ajtót”, valamint azt sem, hogy „megbilincseljük, vagy letartóztatjuk”. A rendőri jelentés szerint a r. főtörzsőrmester a

panaszos képviselőjében eljáró ügyvédnővel nem beszélt, mivel a lakásban lévő panaszos nővel is csak a WC ablakon keresztül kiabálva tudott beszélni. A rendőri jelentés szerint az ügyvédnő a beszélgetés során hallhatta, hogy a r. főörzsőrmester ismét közli a nevét és azt, hogy melyik rendőrkapitányságról jött, és amennyiben kétsége van afelől, hogy ők rendőrök akkor hívja fel a BRFK. Kerületi Rendőrkapitányságot. Közölte továbbá, hogy nem akar a lakásba bemenni csak annyit kér, hogy a gyerekorvost engedje be. A r. főörzsőrmester szerint a lakásban lévő panaszos nő, akivel beszélt, végig ordibált, és arrogánsan viselkedett, míg a rendőr – saját állítása szerint – az intézkedés során végig higgadtan kulturáltan beszélt. A rendőri jelentés szerint a lakásban lévő nő nem lett tájékoztatva a panasz jogáról, mivel mindenféle kommunikáció elől elzárkózott. Végül a rendőri jelentés megjegyzi, hogy a lakásban lakó nővel szemben intézkedést nem tudott kezdeményezni, mivel a lakásba nem ment be, és azt meg sem kísérelte, egyébként az intézkedés során végig az ügyelet utasításainak megfelelően jártam el.

3) Megküldte a megkeresett rendőri szerv az ügyeletes tiszt helyettesének a jogi képviselővel folytatott telefonbeszélgetésről készített jelentés-kiegészítését, mely szerint az ügyeleten elhelyezett telefonkészülékre továbbkapcsolt hívást a jelentéstevő minden esetben a következőképpen kezdi meg:

„- kerületi Rendőrkapitányság - Jó Reggelt/Napot/Estét kívánok, - M. főörzsőrszázlós, - Felhívom figyelmét, hogy a beszélgetést rögzítjük,- Miben segíthetek?”

A r. főörzsőrszázlós jelentése szerint előfordul, hogy a hívó felek nem várják meg a teljes bemutatkozást, az esetek többségében már a köszönés után azonnal, megszakítás nélkül teszik meg a bejelentésüket, valamint teszik fel a kérdéseiket. A jelentés ezt követően megjegyzi, hogy a bemutatkozással kapcsolatosan az ügyvédnő további kérdést nem tett fel, a felvilágosítás tartalmáról részletes jelentést készített.

4) Az alosztályvezetői jelentés a Testület kérdéseire az alábbi válaszokat adta.

a) A bejelentő feljelentése alapján eljárás indult a panaszos férfi ellen a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 194. §-ba ütköző és a szerint minősülő kiskorú elhelyezésének megváltoztatása vétség miatt. A bejelentő 2011. október 17-én, 18 óra 31 perckor telefonon tett bejelentést arról, hogy a bíróság végzésében a gyermekét az ő gondozásába, és felügyelete alá helyezte. Elmondta továbbá, hogy a gyermek, aki a bejelentés idején a panaszos férfinál volt, életveszélyben van, mert nem táplálják megfelelőképpen.

b) A helyszínre érkező rendőrtörzsrészesnek, mivel arról tájékoztatták őket, hogy a gyermek veszélyben van, intézkedési kötelezettsége keletkezett az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint, melynek értelmében „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni, vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, közrendet, vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt, vagy cselekményt észlel, illetve ilyet tudomására hoznak.” Mivel a bejelentő a felmutatott végzés szerint követelte a gyermek átadását, meg kellett volna hallgatni a másik érintett felet, így az Rtv. 32. §-a szerint felvilágosítás kérése vált szükségessé. A hivatkozott törvényhely szerint a rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A gyermek-elhelyezési

ügyben a másik fél meghallgatása is szükséges volt ahhoz, hogy a rendőr az Rtv. 13. § (2) bekezdése szerint dönteni tudjon, illetve a szükséges felvilágosítást meg tudja adni.

Az intézkedés fő célja annak megállapítása volt, hogy a gyermekkorú személy veszélyben van-e, illetve felvilágosítsák a gyermek-elhelyezési vitában érintett személyeket arról, hogy ügyükben hová fordulhatnak.

c) Magánlakásban történő intézkedésre nem került sor, mert a panaszos nő, a rendőrök megérkezésekor résnyire nyitott ajtón keresztül volt csak hajlandó kommunikálni, majd miután a rendőrök közölték kiérkezésük okát a bezárta az ajtót és csak zárt ajtón keresztül volt hajlandó beszélni.

d) Az intézkedés során a bejelentő is jelen volt és mivel a lakásban lévő személyek teljesen elzárkóztak mindenféle kommunikációtól ezért a kapitányságon feljelentést tett a panaszos férfi ellen a Btk. 194. §-ba ütköző és aszerint minősülő kiskorú elhelyezésének megváltoztatása vétség miatt. A feljelentést követően — mivel az arról szólt, hogy a kiskorú gyermek nem megfelelő ellátás miatt veszélyben van — tisztázni kellett a feljelentő által elmondottakat, ezért az ügyeletes tiszt ismételten a helyszínre küldte a rendőrrajort, illetve idő közben kiértéskette Dr. Sz. B. ügyeletes gyermekorvost is. A gyermekorvost annak megállapítására vonták be a rendőrök, hogy a gyermek valóban veszélyben van-e.

e) A rendőri intézkedésről videofelvétel, hangfelvétel nem készült, a rádióforgalmazásról felvétel nincs, a telefonbeszélgetésről készített hangfelvétel kimentésével kapcsolatosan a rendőrkapitányság megkereste az ORFK Információtechnológiai Osztályát.

f) Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint „A rendőrt intézkedése során a.) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye igazolja.” A rendőrök szabályos rendőri öltözetben, egyenruhában, azonosító jelvénnel jelentek meg a lakásnál, melyet a panaszos nő is láthatott. Rendőri intézkedést nem tudtak fogatosítani, mert az érintettek a lakásba bezárkóztak. Mindezek ellenére a r. főtörzsőrmester a bezárt ajtón keresztül közölte nevét, rendfokozatát és beosztási helyét, valamint az intézkedés célját, de mivel az érintettek vele nem kommunikáltak, mindezt nem tudta személyesen szemtől-szemben megtenni.

g) A r. főtörzsőrmester a lakásba nem tudott bemenni, így arról személyesen nem tudott megbizonyosodni, hogy ki van bent a lakásban. Egy magát megnevezni nem kívánó nővel beszélt, aki elmondta az intézkedő rendőröknek, hogy a lakásban van a gyermek, aki az intézkedés ideje alatt aludt, de erről személyesen nem tudtak meggyőződni. A panaszosok igazoltatására nem került sor.

h) Az intézkedő rendőröknél nem volt bírósági határozat, de a bejelentőnél a helyszínen volt egy jogerős bírósági végzés, amit a rendőröknek megmutatott. A lakásban tartózkodó nő a résnyire kinyitott ajtón keresztül a rendőröknek megmutatta a részükre kipoztázott bírósági végzést.

i) A r. főtörzsőrmester nyilatkozata alapján az intézkedés során nem hangzott el olyan kijelentés a rendőrök részéről, hogy „az ajtót rárúgják” vagy „megbilincselik és előzetes letartóztatásba helyezik,,.

j) A helyszínen intézkedő r. főtörzsőrmester nem beszélt az ügyvédnővel, hiszen a lakásban lévő személyek nem nyitották ki az ajtót. Az ügyvédnő a zárt ajtón / WC. ablakon / keresztül folytatott beszélgetést halhatta, ami a lakásban lévő személyek és az intézkedő rendőrök

között hangzott el. A telefonban halhatta az ügyvédnő azt is, hogy amikor az intézkedő rendőrök második alkalommal megjelentek a helyszínen újra igazolták magukat — szintén zárt ajtón keresztül — nevük, szolgálati helyük elmondásával. A r. főtörzsőrmester közölte a lakásban lévő nővel, hogy hívják fel a BRFK. Kerületi Rendőrkapitányság ügyeletét, ha nem hiszi el, hogy ők rendőrök. Úgyszintén közölte azt is, hogy a lakásba nem akarnak bemenni, csak a gyermekorvost engedjék be, hogy megvizsgálhassa a gyermeket.

k) Az ügyvédnővel nem az ügyeletes r. százados beszélt telefonon, hanem az ügyeletes tiszt helyettesi szolgálatot ellátó r. főtörzsszázados, aki jelentésében leírta, hogy a telefonhívás kezdetén részéről a bemutatkozás megtörtént, az ügyvédnő nem kérte, hogy azonosítsa magát. A beszélgetés során a r. főtörzsszázados tájékoztatta az ügyvédnőt, hogy telefonon részletes felvilágosítást nem ad, ha az ügyvédnő a meghatalmazott, akkor a későbbiek során a tett intézkedésekről írásban kap értesítést. Tájékoztatta, továbbá arról is, hogy az intézkedő rendőrök senkit nem tartanak sakkban, már két órája ezzel az üggyel foglalkoznak és már másodszor jelentek meg a helyszínen, de az ügyfele nem hajlandó kommunikálni az intézkedő rendőrökkel. Elmondta, a r. főtörzsszázados, hogy az eredményes intézkedés befejezése végett az ügyeletes gyermekorvos megvizsgálja a lakásban lévő gyermeket, és utána az intézkedést a rendőrök befejezik. Az intézkedés nem a gyermek elhelyezési ügy miatt van folyamatban, abban a rendőrség nem foglal állást. Az ügyvédnő elszámoltató hangnemben beszélt a r. főtörzsszázadosal, majd amikor az ügyvédnő panasz előterjesztéssel kezdett fenyegetőzni, a rendőr udvariasan elköszönt és a beszélgetést befejezettnek tekintette, mivel a telefonon történő tájékoztatásnak eleget tett.

l) A lakásban lévő nő az intézkedés során végig ordibált, arrogánsan viselkedett. A rendőrök nem tájékoztatták panasz jogáról az intézkedés során mivel mindenféle kommunikáció elől elzárkózott.

5) Megküldte a rendőrkapitányság a Testület részére másolatban, az ORFK egyik osztálya vezetőjének küldött átiratát, amelyben a parancsnoki kivizsgálás miatt kéri a 2011. október 17-én, 21 óra 37 perckor és 21 óra 52 perckor rögzített telefonbeszélgetés kimentését.

6) Megküldte a rendőrkapitányság az ORFK hivatkozott szervezeti egységének válaszlevelét és az ahhoz csatolt 2011. december 8-án kelt jegyzőkönyvet, melyben K. I. vezető technikus nyilatkozott arról, hogy a keresett hanganyaggal nem rendelkeznek, mert az Rtv. 42. § (7) bekezdése alapján a hanganyagok megőrzési ideje 30 nap.

III.

A panasz kifogás tárgyává tette a rendőri intézkedés jogalapját, a rendőrök szolgálati fellépésének módját, az intézkedés során tanúsított hangnemet és az intézkedéssel kapcsolatosan adott felvilágosítást.

A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosoknak az intézkedéskor hatályos, a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. §-ának (1) bekezdéséből levezethető tisztességes eljáráshoz és az 54. § (1) bekezdése szerinti emberi méltósághoz való jogát. Érintette továbbá a rendőri intézkedés a panaszosok magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő alapvető jogát, amit az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 2. §, 8. Cikk 1. pontja deklarál.

1) A Testület vizsgálat tárgyává tette a rendőri intézkedés jogalapját az alábbiak szerint.

A vizsgálati jelentés alapján 2011. október 17-én 18 óra 31 perckor a bejelentő telefonon értesítette a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság ügyeletét arról, hogy a panaszos férfival közös gyermeküket a bíróság végzésével – amely fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajtható – ideiglenes intézkedéssel a bejelentő (az édesanya) nevelésébe és gondozásába helyezte. Elmondta továbbá a bejelentő az ügyeletes tiszt r. századosnak azt is, hogy a gyermeket veszélyben érzi, mivel tudomása szerint nem megfelelően táplálják, ezért rendőri intézkedést kért. Az ügyeletes tiszt a bejelentést követően a helyszínre küldte a r. főtörzsőrmestert és a r. törzsszázalóst, akiket a panaszosok lakása előtt személyesen várt a bejelentő, aki megerősítette, hogy 5 hónapos gyermeke véleménye szerint a nem megfelelő táplálás miatt veszélyben van. A rendőrök a helyzet tisztázása érdekében, ezt követően, 19 órakor csengettek be a panaszosok lakásába, azonban oda nem nyertek bebocsátást, mert a panaszos nő amikor a résnyire nyitott ajtón keresztül meglátta rendőröket közölte, hogy „innen nem viszik el a gyereket”, és becsukta az ajtót. A r. főtörzsőrmester – állítása szerint a csukott ajtón keresztül – közölte a panaszos nővel, hogy nem akarják elvinni a gyermeket, csak arról akarnak meggyőződni, hogy a gyermek nincs veszélyben, továbbá a bíróság végzésével kapcsolatosan akarnak felvilágosítást adni és tájékoztatást kérni.

Ezt követően a bejelentő – a végzés bemutatása és a gyermek veszélyben létére utaló közlés megismétlése mellett – feljelentést tett a panaszos férfi ellen a rendőrkapitányságon. Ekkor az ügyeletes ismételt utasította a rendőröket, hogy – az ügyeletes gyermekorvossal együtt – menjenek ki a panaszosok lakására, amelyre 22 órakor került sor. A vizsgálati jelentés szerint a rendőrök ekkor már nem mentek be az épületbe sem, csak a gyermekorvos, akit beengedtek a lakásba is és így meg tudta állapítani, hogy a gyermek egészséges. (Megjegyzendő, hogy a vizsgálati jelentés és a Testület kérdéseire tételesen válaszoló alosztályvezetői jelentés között ellentmondás van a tekintetben, hogy 22 órakor a rendőrök a lakásajtó vagy az épület előtt várakoztak, azonban a panasz és az eset összes körülményei alapján nyilvánvaló, hogy a rendőrök ekkor is a lakásajtó előtt tartózkodtak.)

A panaszosok előadása lényegében csak annyiban egyezik a rendőri állásponttal, hogy a rendőrök 19 órakor és 22 órakor is megjelentek a lakásnál. A panaszosok szerint a rendőrök szándéka azonban egyértelműen arra irányult, hogy bemenjenek a lakásba és a gyermeket, a bíróság határozatát végrehajtva magukkal vigyék, holott erre a Vht. IX. fejezete alapján semmiféle jogszabályi felhatalmazással nem rendelkeztek, mert – panaszosi álláspont szerint – erre a gyámhatóságnak van kizárólagos hatásköre. A panaszosok jogi képviselője beadványában ugyanakkor megemlíti, hogy a rendőrkapitányság ügyeletével 22 órakor folytatott beszélgetés során azt a tájékoztatást kapta, hogy „a rendőrségi törvény alapján járnak el, nem a határozatot hajtják végre, hanem más miatt is kint vannak”.

Az ismertetett tényállás alapján a Testületnek azt kellett értékelnie, hogy a rendőrök, a rendelkezésükre álló információk birtokában kellő alappal döntöttek-e az intézkedés kezdeményezéséről, az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján, miszerint „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak”.

A rendőrség kötelezettsége – és e tekintetben a Testület alapvetően osztja a panaszosi álláspontot – a konkrét esetben nem irányulhatott a bíróság határozatának saját elhatározásból

történő végrehajtására, hanem kizárólag annak megállapítására, hogy fennáll-e a gyermek egészségét fenyegető közvetlen veszélyhelyzet. A Vht. 180. § (5) bekezdése szerint ugyanis „A végrehajtó a kötelezett tartózkodási helyén - ha a gyermek nem tartózkodik ott, a gyermek tartózkodási helyén - a gyámhatóság és a rendőrség közreműködésével foganatosítja az átadást. A 180. § és a 180/A. § alkalmazása szempontjából lakó- és tartózkodási hely a polgárok személyi és lakcím adatait tartalmazó nyilvántartásba bejelentett lakóhely és tartózkodási hely, továbbá a be nem jelentett, akár életvitelszerű, akár ideiglenes vagy alkalmoszerű tartózkodásra szolgáló hely.” Az idézett törvényhely alapján tehát a rendőrség feladata a közreműködésre szorítkozik.

Ugyanakkor a bejelentés tartalma, a bejelentőnek a helyszínen, majd a rendőrkapitányságon való személyes megjelenése és nyilatkozata, továbbá a bemutatott bírósági határozat – amely indoklásában utal arra, hogy a gyermek fejlődését veszélyeztető olyan helyzet, állapot áll fenn, ami miatt az ideiglenes intézkedés meghozatalára soron kívül szükség van – a Testület megállapítása szerint kétséget kizáróan **megalapozta a rendőri intézkedést a veszélyhelyzet fennállásának tisztázását illetően, ezért e vonatkozásban nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz, valamint a magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő joga.**

2) Ezt követően a panasz alapján vizsgálat tárgyává tette a Testület a rendőrök szolgálati fellépésének módját.

Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint, „A rendőrt intézkedése során a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja.” Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

A rendőri intézkedés alakításait tovább részletezi a Szolgálati Szabályzat 5. §-ának (1) és (2) bekezdése. A hivatkozott jogszabályhelyek szerint az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel a fentiek intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A panaszosok beadványukban – melyben részletesen idézik az Rtv. szolgálati fellépésre vonatkozó rendelkezéseit, így a panasz lehetőségéről való tájékoztatási kötelezettséget is – , azt állították, hogy kérésük ellenére a rendőrök nem igazolták magukat, továbbá nem voltak hajlandók bemutatni azt a határozatot, amelyet végrehajtani szándékoztak. Ugyancsak kifogásolták a panaszosok, hogy a rendőrök nem jelölték meg az intézkedésük okát és célját.

Azt, hogy a lakásba „benyomulni szándékozók” rendőrök, a panaszosok csak az ajtón át bekiabáló személyek elmondásából tudták, jelvény, vagy igazolvány felmutatására nem került sor. Panaszosi állítás szerint ők az ajtót sem 19 órakor, sem 22 órakor nem nyitották ki. Utal a jogi képviselő ugyanakkor a panaszosokkal 19 órakor folytatott telefon beszélgetésére, melynek során őt arról tájékoztatták, hogy a „..... Kerületi Rendőrkapitányság eljáró rendőrei várakoznak az ajtója előtt azzal a szándékkal, hogy gyermekét elvigyék”.

A panaszosok jogi képviselője – mivel ügyfelével a 22 órakor folytatott intézkedéskor is telefonban volt – hallotta, hogy egy V. L. nevű rendőr azt mondja, hogyha „valamit szeretne, hívja rendőrkapitányságot”.

Ezzel ellentétben a vizsgálati jelentés arról számolt be, hogy a panaszos nő 19 órakor kinyitotta az ajtót (a rendőri jelentés szerint „résnyire”), és ekkor a r. főtörzsőrmester – aki társával együtt szabályszerűen elhelyezett jelvénnel ellátott egyenruhát viselt – közölte nevét, rendfokozatát és beosztási helyét, mire a panaszos nő becsapta az ajtót és közölte, hogy „innen nem viszik el a gyermeket”. A r. főtörzsőrmester már a csukott ajtón keresztül tájékoztatta a panaszost arról, hogy nem kívánják a gyermeket elvinni, csak azt kívánják tisztázni, hogy a gyermek veszélyben van-e, illetve jogi felvilágosítást kívánnak adni a feleknek. A panasz lehetőségéről pedig azért nem adtak tájékoztatást, mert a panaszosok nem voltak hajlandók a kommunikációra.

A Testület a panaszosi és a rendőri állításokat értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a panaszosok már a rendőri intézkedés kezdetén tudatában voltak annak, hogy rendőri intézkedés folyik – erre utal a jogi képviselővel 19 órakor folytatott telefonbeszélgetés is – és annak is tudatában voltak, hogy melyik rendőri szerv folytatja az intézkedést, valamint 22 órakor a jogi képviselő is hallotta telefonon a rendőr nevét, ezért a szolgálati fellépést illetően a Testület a rendőri állításokat fogadta el. Ugyanakkor – bár a kommunikáció nehézségeit mindkét fél említi – a Testület álláspontja szerint a rendőr azzal, hogy a panaszosokkal szóban nem közölte azonosító számát, továbbá a panasz lehetőségéről nem adott tájékoztatást, megsértette az Rtv. 20. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket. A rendőri jelentés szerint ugyanis a r. törzsőrmester közölni tudta a panaszosokkal a nevét, rendfokozatát, beosztási helyét, intézkedése tényét és célját, **ennek okán az azonosító szám szóbeli közlésének és a panasz lehetőségéről való tájékoztatásnak sem lett volna akadálya, ezért a Testület e vonatkozásban megállapította a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét, amely sérelmet csekély fokúnak ítélte. A Testület ugyanakkor az intézkedés céljának közlése vonatkozásában a panaszosi és rendőri állítások közötti ellentmondást feloldani nem tudta, ezért e vonatkozásban a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem volt megállapítható.**

3) Vizsgálat tárgyává tette a Testület a panaszosok által sérelmezett, a rendőri fellépés során tanúsított hangnemet.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

A panaszbeadvány kifogás tárgyává tette az intézkedő rendőrök azon fenyegetését, hogy abban az esetben, ha a panaszosok nem nyitják ki az ajtót „rárúgják azt.” Úgyszintén sérelmezték a panaszosok, hogy az intézkedő rendőrök hivatásukhoz méltatlan magatartást tanúsítva, több órán át félelemben és megalázó helyzetben tartották őket.

A rendőri jelentés ezzel szöges ellentétben kifejezetten cáfolta, hogy az idézett fenyegetés elhangzott volna, sőt azt állította, hogy a panaszos nő „végig ordibált, arrogánsan viselkedett” míg a rendőr az intézkedés során „higgadtan, kultúráltn” beszélt, és mindvégig az ügyelet utasításainak megfelelően járt el.

A vizsgálati jelentés szerint egyébként, mind 19 órakor, mind 22 órakor a rendőrök csak rövid ideig tartózkodtak a panaszosok lakásánál.

A Testület a rendelkezésére álló szűkös bizonyítási eszközökkel a panaszosi és rendőri állítás közötti ellentmondást feloldani nem tudta, **ezért a panaszosok emberi méltóságához való jogának sérelme nem volt megállapítható. Ugyanakkor a Testület álláspontja szerint a panaszosok magatartása jelentősen hozzájárult a kommunikációs nehézségekhez, melynek okán a rendőri intézkedés elhúzódása kizárólag a rendőrség terhére nem róható.**

4) A panaszosok jogi képviselője kifejezetten sérelmezte, hogy az ügyeletes tiszt telefonon nem adott részletes és megfelelő tájékoztatást a panaszosokkal szembeni intézkedésről.

A panasz e része kapcsán a Testület először saját hatáskörét vizsgálta a következőképpen.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette, kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Az Rtv. fenti rendelkezése alapján a jogi képviselőnek adott felvilágosítást a Testület kizárólag abból a nézőpontból vizsgálhatta, hogy e tájékoztatás tartalma, annak esetlegesen félrevezető volta, közvetetten, mintegy átsugározva, sértette-e a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogát.

A panasz szerint az eljáró ügyvéd az intézkedés alatt, 22 óra körül felhívta a rendőrkapitányság ügyeletét, tájékoztatást kérve arról, hogy az eljáró rendőrök milyen alapon vannak kint, milyen határozatot és hogyan akarnak végrehajtani. Érdeklődött továbbá az ügyvéd az intézkedés jogalapjáról, a gyermekorvos helyszínen tartózkodásának indokáról is, választ azonban kérdéseire nem kapott. A rendőr mindössze annyit közölt, hogy az akciót 2 órája többedmagával irányítja, a rendőrségi törvény alapján járnak el, nem a határozatot hajtják végre, hanem „más miatt is kint vannak”

A rendőrség által megküldött vizsgálati jelentés szerint a r. főtörzsászlós azt közölte, hogy telefonon nem ad részletes felvilágosítást, de ha a telefonáló valóban ügyvéd, és meghatalmazását megküldi, akkor tájékoztatást fog kapni az intézkedésről és annak eredményéről. Közölte az r. főtörzsászlós továbbá, hogy „nem tartanak senkit sakkban” a helyszínen csak rövid időre mentek ki a rendőrök és második kivonulásuk is csak azt a célt szolgálta, hogy a gyermekorvost a helyszínre kísérik azért, hogy megvizsgálhassa a gyermeket.

A Testület által feltett kérdésekre az alosztályvezetői jelentés, szintén úgy fogalmazott, hogy a r. főtörzsászlós tájékoztatta az ügyvédet arról, hogy bár a panaszosok nem hajlandók kommunikálni az intézkedő rendőrökkel, az intézkedés célja a gyermek orvosi vizsgálatának biztosítása, nem pedig a gyermek elhelyezési ügy, „abban mi állást nem foglalunk”.

A Testület – a telefonbeszélgetésről készült hangfelvétel hiányában – a beszélgetés tartalmát az egymásnak ellentmondó állítások miatt megállapítani nem tudta. A panaszosi és a rendőri állítás csak annyiban egyezik, hogy a r. főörzsászlós egyrészt megerősítette a panaszosok lakásánál folyamatban lévő rendőri intézkedés tényét, továbbá azt, hogy nem a bíróság határozatát hajtják végre a rendőrök.

A Testület álláspontja szerint a rendőri felvilágosítás – figyelemmel arra, hogy azt telefonon, a rendőr számára ismeretlen, képviseleti jogosultságot meghatalmazással értelem szerűen igazolni nem tudó személy kérte – a feltétlenül szükséges információkat megfelelően tartalmazta ahhoz, hogy a jogi képviselő, amennyiben annak szükségét látta volna, akár a helyszínen, akár a rendőrkapitányságon a panaszosok érdekében személyesen eljárhatott volna.

Fentiek okán, a Testület megítélése szerint, a rendőrkapitányság ügyelete által adott felvilágosítás tartalma miatt nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrök jogszerűen kezdeményeztek intézkedést a panaszosok lakásánál, ezért nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz, valamint a magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő alapvető joga. Megállapította ugyanakkor a Testület a panaszosok tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét, az azonosító szám közlése és a panasz lehetőségéről való tájékoztatás elmulasztása miatt, mely sérelmet azonban a Testület csekély fokúnak ítélte. A rendőrök által használt hangnem és a rendőri fellépés módja kapcsán a panaszosok emberi méltóságához fűződő jogának sérelme nem volt megállapítható, a jogi képviselő tájékoztatásának jogszerű volta miatt pedig nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

Budapest, 2012. november 28.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag